

hjemme. Det taler kun til Fordel for Englands Retssystem og til Skade for vort, saa det var et daarligt Eksempel, Justitsministeren fremførte.

Jeg tror nu at have gennemgaaet de Indvendinger, der fremkom fra den ærede Justitsminister i Gaar, og jeg skal til Slut nu kun gøre et Spørgsmaal. Mine andre Spørgsmaal i Gaar fik jeg kun ufyldstgørende besvarede, og jeg venter heller ikke at faa noget bestemt Svar i Dag. Det, jeg nu ønsker Svar paa, er to konkrete Spørgsmaal: For det første, hvilken Paragraf eller hvilken Del af en Paragraf støtter Justitsministeren sig paa med Hensyn til Lovmedholdeligheden af Assessor Colds Erstatningskendelse? Og dernæst, om han nu, da Nelly Andersen har faaet at vide, at der ved denne Kendelse er sat en Plet paa hendes Ære, som efter alt, hvad der foreligger, er uberettiget, vil være hende behjælpelig med at faa hendes Sag frem til ny Prøvelse?

Svend Høgsbro: At vor nuværende Retsplejeordning er slet, at den anvendes slet, og at den derfor giver og maa give slette Resultater, er ikke noget nyt for os her i Landet eller i denne Sal. Det var derfor, man for over 50 Aar siden indsatte i Grundloven Paabud om, at den skulde ændres. Det er derfor, der ti Gange — ti Gange, mine Herrer — er udarbejdet og har foreligget for Offenligheden Lovforslag om Ændring af denne vor Retspleje, som dog ikke ere gennemførte. Det er derfor, vi i de senere Aar, altsaa ogsaa vi, som nu sidde her i Tinget, atter og atter have fremdraget Eksempler paa, hvor slet den virker, og have kaldt paa den høje Regering for at faa den i Gang med at fremlægge Forslag om en Ændring, men lige meget har det hjulpet. Derfor maa vi være dem taknemmelige, som ikke lade nogen Lejlighed gaa ubenyttet hen til at paatale de Misbrug, der ske, og paa kalde Folkets og Folks Opmærksomhed for, hvad det er, der paa dette Omraade klages over. Der kan ikke raabes højt nok i denne Sag og ikke arbejdes energisk nok, thi den Retsshaandhævelse, der udøves paa dette Omraade, er saa slap, og den Modstand, som rejses mod Retsreformen, saa sejt, at der nok kan være Trang til, at alle, som have Sans derfor, sætte Skulder mod Skulder for omsider at faa løftet den Sten, som man nu i over 50 Aar har ladet ligge. Det er forgæves, naar den højtærede Minister søger at skyde Ansvar i saa Henseende fra Regeringen. Det

lader sig ikke gøre, hvor meget man end fremhæver Domstolenes Uafhængighed. Det være langt fra mig i mindste Maade at ville svække Respekten derfor. Jeg vil tværtimod benytte Lejligheden til at henstille til den højtærede Justitsminister selv at vise mere Respekt for den Grundsetning, der i saa Henseende er nedlagt i Grundloven, om den tredje Statsmagts, om Domstolenes Uafhængighed navnlig over for Regeringen. Jeg sigter her til den — lad mig bruge det mildeste Udtryk — lidet heldige Praksis, der ogsaa blev omtalt af den ærede Ordfører for Forespørgerne, og som mere og mere fæstner sig under den nuværende Regering, den nemlig, at Vejen til Domstolene og særlig til de overordnede Domstole gaar gennem Justitsministeriets Kontorer. Det er ikke den Maade, hvorpaa man værner om Dommernes Følelse af deres egen Uafhængighed over for Regeringen, at man gør det til en fast Praksis, at det er gennem Justitsministeriets Kontorer, gennem den Øvelse i at se Sagen med Justitsministeriets Øjne, som de derigennem faa, at Vejen gaar til de overordnede Domstole. — Det er sagt med Rette, at ligesom Pladserne i Lands-Over- samt Hof- og Stadsretten besættes med Kontorchefer fra Justitsministeriet, saaledes er det Assistenterne sammesteds fra, som ifølge fast Praksis have afgjort Fortrin til Kriminal- og Politiretten. Dette er lidet heldigt og vidner ikke om Respekt for Domstolenes Uafhængighed. End mindre vidner det derom, at man endnu opretholder den Praksis, der ogsaa blev omtalt af den ærede Ordfører, og som vi netop i denne Sag have et særlig krast Eksempel paa — jeg paatale den for Resten vistnok i et af de allerførste Foredrag, jeg holdt her i Tinget — den Praksis nemlig, at man *konstituerer* unge Mænd, der sidde som Assisterer, altsaa paa en meget underordnet Plads i Justitsministeriet, som Dommere i vor Overret eller i vor Kriminal- og Politiret. Hvor er det muligt, at en saadan Mand kan føle sig i Besiddelse af den Uafhængighed, som han ubestrideligt ifølge Grundloven burde føle sig i Besiddelse af? Det er denne Praksis, man haardnakkert vedbliver med. Det er det, man har gjort i dette Tilfælde, hvor Assessor Cold, medens han endnu staaer som Assistent i Justitsministeriet faar som Opgave i Kriminal- og Politiretten at behandle en af selve Justitsministeren til ham henvist Sag. Hvor kan man undres over at en saadan Mand ikke kan have den rette Uafhængighedsfølelse; han staaer